

บทที่ 7 ปัจจัยผลสัมฤทธิ์ (Outcome)

การนำละครโทรทัศน์ที่เสร็จสมบูรณ์ ผ่านการอนุญาตจากทางสถานีโทรทัศน์มา ออกอากาศสู่ผู้ชมทั่วไป ส่งผลให้เกิดผลตอบรับงานที่ปรากฏออกมาในรูปแบบของผลสัมฤทธิ์ที่ แตกต่างกันไป แล้วแต่จะเลือกตัววัดตัวไหนเป็นเกณฑ์ การที่จะวัดผลสัมฤทธิ์ของงานละคร โทรทัศน์เราจะกระทำได้ด้วยการมองภาพรวมของละครในส่วนของความมีคุณภาพของงาน ซึ่งจะ ดูได้ตั้งแต่บทละครโทรทัศน์ว่าเป็นบทที่ดีเพียงพอหรือไม่ ตัวบทละครมีความเกี่ยวเนื่อง ลื่นไหล มี เหตุมีผลแก่กัน สนุกสนาน น่าติดตามหรือกล่าวรวมคือบทละครที่มีคุณค่านั่นเอง แล้วนำมาเล่า ผ่านนักแสดงที่เหมาะสมเข้ามาสวมบทบาทตามที่บทละครต้องการ แสดงออกมาด้วย ความสามารถทางการแสดง ทำให้ผู้ชมเกิดความเชื่อในเรื่อง เชื่อในตัวละคร ภายใต้การกำกับ งานทั้งหมดจากผู้กำกับการแสดงที่มากด้วยความสามารถในการนำองค์ประกอบของงานผลิตทุก ด้านมาผสมผสานกันอย่างลงตัวสมบูรณ์

หลังจากนำละครโทรทัศน์แพร่ภาพออกอากาศสู่สายตาประชาชน และเกิดการวัดผล แสดงความนิยมของละครโทรทัศน์ขึ้นหรือที่เรียกกันว่าการวัดเรตติ้ง (Rating) ที่มีกลุ่มผู้จัดทำขึ้น ภายใต้ความน่าเชื่อถือและเป็นสิ่งที่ยอมรับกันในวงการละครโทรทัศน์ นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ ของ ละครยังวัดออกมาในแง่ของความสำเร็จในเชิงธุรกิจ นั่นคือ การดำเนินการผลิตโดยมีผลกำไรตอบแทน ตลอดจนความชื่นชมในละครเรื่องนั้นๆ ของผู้ชมในสังคมจนมีการมอบรางวัลต่างๆ เพื่อเป็นเกียรติแก่คนทำงานในละครเรื่องนั้นๆ

ในการผลิตงานละครโทรทัศน์ให้ถูกกลุ่มเป้าหมาย และตอบสนองความต้องการของกลุ่ม จะมีส่วนช่วยให้มีฐานของผู้ชมที่มาก ทำให้ละครเรื่องนั้นๆ ได้รับผลสำเร็จทางความนิยมของผู้ชม ละครโทรทัศน์

“เวลาเราดูว่าละครเราได้รับความนิยมหรือไม่เราจะดูกลุ่มที่ใหญ่เป็นหลัก นั่นคือถ้าละคร เรื่องไหนเข้าถึงผู้หญิงได้ดี ถูกใจ สะใจแม่บ้านเรื่องนั้น rating จะมาทันที กระแสจะมาก่อน เริ่มพูด กันไปทั่ว เรตติ้งก็ตามมาทันที อย่างไรก็ตามละครกับผู้หญิงนี่มันเป็นของคู่กันอยู่แล้ว แต่ถ้าละครไหน ที่ผู้ชายดู เรตติ้งจะน้อยทุกที” (สมรักษ์ ณรงค์วิชัย, สัมภาษณ์, 27 พฤศจิกายน 2549)

“ในเรื่องการวัดผลในเรื่องของละครว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่ดูจาก feedback ใน การพูดคุยกับคนเราดูจากกระแสตอบรับเพราะ rating มันก็วัดได้เหมือนกัน แต่เราดูถึงกลุ่มคนดู มากกว่าเพราะความสำเร็จมันขึ้นอยู่กับกลุ่มคนส่วนใหญ่ที่มีความรู้สึกพอใจกับมัน”

(ผิน เกரியไกรสกุล ,สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2550)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ จะพบว่าความสำเร็จของละครโทรทัศน์ในแต่ละเรื่องนั้น เมื่อออกแพร่ภาพสู่สายตาประชาชนแล้ว ได้ผลตอบรับคือ ความรู้สึกชื่นชอบ สนุก ติดตามรับชมตอนต่อๆ ไป ผลจากการรับชมถือเป็นผลสำเร็จทางความนิยมของผู้ชมที่ผู้ผลิตละคร และสถานีโทรทัศน์ให้ความสนใจ และถือเป็นข้อหนึ่งที่ใช้วัดความสำเร็จของละครเรื่องนั้นๆ ดังนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลและจากการศึกษามาทำเป็นมาตรฐานด้านผลสัมฤทธิ์ แล้วจัดทำดัชนีชี้วัดเกณฑ์ปัจจัยย่อย และการให้คะแนนไว้ดังนี้

มาตรฐานด้านผลสัมฤทธิ์ : 7. ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความนิยมจากผู้ชมละครโทรทัศน์ โดยจากการสำรวจความนิยม (Rating)

หน้าที่หลักของละคร นพมาศ ศิริกายะ(2525: 44-45) ได้ให้หลักการไว้ คือจะต้องให้ผู้ชมรู้จักชีวิตมากกว่าที่จะได้รู้จักตัวเองภายในระยะเวลาเท่าๆกับที่มาได้เห็นในการดูละคร มันจะต้องเน้นบทเรียนและสัจธรรมที่เสนอให้เด่นชัด ระบายสีตัวละครหรือสถานการณ์อย่างสดใสทำให้คนดูเห็นภาพได้ชัดเจน เนื้อเรื่องอาจเหมือนหรือต่างจากประสบการณ์ที่ผู้ชมประสบพบมา แต่จะต้องทำให้เกิดอารมณ์ที่พลอยได้รับจากเรื่องราวและตัวละครเช่นที่ละครเท่านั้นจะให้ได้

ภารกิจ 5 ประการของละครที่มีต่อผู้ชมละคร

1. ดึงดูดใจต่อคนดูรวมๆมิใช่ต่อเฉพาะบุคคล
2. โน้มน้าวคนดูทางด้านอารมณ์
3. ทำให้คนรู้จักชีวิตมากกว่าจะได้เรียนรู้ได้ในชีวิตจริงในระยะเวลาเท่ากัน
4. ดูเหมือนจริงในขณะที่สร้างภาพลวงขึ้นมา
5. สร้างภาพลวงที่จะต้องเป็นภาพชีวิตที่มีความจริง และที่คนดูจะต้องเชื่ออย่างน้อยในขณะที่ดูอยู่

ในการทำงานของละครกับกลุ่มผู้ชมละครนั้น ผลสำเร็จของละครเรื่องนั้นๆ คือการได้รับความสนใจในการรับชมละคร สิ่งที่จะวัดความนิยมของละครมาจากความนิยมจากกลุ่มผู้ชมเป้าหมายเป็นหลัก Richard Kilborn (1992:69) ได้กล่าวเกี่ยวกับผู้ชมที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของละครไว้ว่า "ละครโทรทัศน์เป็นหัวข้อหนึ่งที่มีมักจะเป็นเรื่องของการสนทนาของคนในสังคม ดังนั้นการปรากฏในส่วนของการแลกเปลี่ยนข้อมูลนี้คือต้องให้ความสำคัญอย่างมาก ต้องตระหนักถึงสิ่งที่ละครนั้นต้องการสื่อสารกับผู้ชมให้เข้าใจ เช่นเดียวกับบทความอื่นๆในการสื่อสารมวลชน นั่นคือจะต้องนำไปสู่ทิศทางที่ละครต้องการ และผลกระทบตอบกลับได้อย่างแท้จริง"

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ชมที่นิยมการชมละครโทรทัศน์หลากหลายอาชีพ และสถานะในสังคมได้ข้อมูลที่สุดคล้องกับข้อมูลจาก Richard Kilborn ที่ได้กล่าวเอาไว้ข้างต้นเกี่ยวกับผลจากการดูละคร ดังนี้

“จะดูละครต้องมาจากชื่อเรื่อง แล้วมันน่าสนใจ อ่านแล้วรู้เลยว่าจะเป็นละครเกี่ยวกับเรื่องอะไรแนวใด บวกกับดูหน้านักแสดงด้วย คิดว่าน่าลองดู ละครให้แง่คิด ให้ความผ่อนคลาย ทำให้มีเรื่องไปเล่าที่ทำงานกันโดยเฉพาะพวกกลุ่มผู้หญิงในที่ทำงาน เวลาดูจะเลือกดูที่นักแสดง และเนื้อเรื่อง” (กนกวรรณ ช่างลิ่ง, สัมภาษณ์, 1 ธันวาคม 2549)

“ชอบดูละครเพราะละครเป็นอะไรที่ใกล้ตัวเรามากที่สุด และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป ให้ความสนุกสนาน ผ่อนคลาย เวลาว่างๆไม่มีอะไรทำก็ดูละคร ดูทุกอย่างโดยเฉพาะนางเอก พระเอก และ ตัวร้าย โดยเฉพาะเวลาที่นักแสดงคนที่ตัวเองชอบมาเล่น” (สมศรี จันทร์ดี, สัมภาษณ์, 2 ธันวาคม 2549)

“ละครสมัยนี้มีการแสดงแทรกความรู้ คติสอนใจ ให้นำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันของเราได้ การดูละครจริงๆแล้วทำให้คนในครอบครัวได้ใกล้ชิดกัน ยิ่งเป็นช่วงหลังข่าว ทุกคนก็จะมาจอบหน้าทีวีกัน ยิ่งละครมีคติสอนใจแทรกด้วยก็ยิ่งเหมาะกับเด็กๆอย่างมาก” (ทสร สุขแจ่ม, สัมภาษณ์, 7 ธันวาคม 2549)

“เป็นคนชอบดูละครมาก เพราะดูแล้วทำให้หายเครียด เป็นการพักผ่อนหลังจากที่กลับจากที่ทำงาน เราดูละครเราจะดูบทบาทของพ่อแม่ ตัวร้ายพระเอกนางเอก เพราะนักแสดงพวกนี้เค้าถ่ายทอดความรู้สึก แสดงเป็นตัวละครอีกตัว เพราะว่าส่วนมากละครจะแสดงอะไรที่ใกล้ตัวเรามาก บางทีก็สะท้อนภาพของเราออกมาเลยว่าเราก็คือแบบนั้น แบบนี้ และคิดจะทำอย่างนั้นด้วยคือมันจริงมากๆ” (พิมพ์ ทงใบ, สัมภาษณ์, 7 ธันวาคม 2549)

“เวลาว่างหรือกลับบ้านก็จะเปิดดูละคร ทำให้หายเครียด มันก็ทำให้ผ่อนคลาย แต่ก่อนอื่นจะดูพระเอก นางเอกตัวร้าย ส่วนใหญ่ไม่เน้นอะไรเป็นพิเศษ รองลงมาก็จะดูเนื้อเรื่องที่น่าสนใจ น่าติดตามหรือเปล่า เราจะชอบดูละครที่มีสาระหน่อยพวก แนวสังคมสะท้อนปัญหาสังคม” (สุภาพร ผาพร, สัมภาษณ์, 26 ธันวาคม 2549)

จากข้อมูลการสัมภาษณ์ทั้งหมดผู้ชมจึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของละครโทรทัศน์ ในการประเมินค่าขั้นสุดท้ายของงานละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศไปสู่ผู้ชม คือ การประเมินค่าผู้ชม นั่นเอง การที่จะรู้ว่าผู้ชมรับชมละครมากน้อยเท่าใดไม่ว่าละครเรื่องนั้นๆ จะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวก็ตาม (อ้างใน ชัยพร ตั้งพูลสินธนา 2545: 234) ได้กล่าวถึงธุรกิจสื่อมวลชนว่ามีระบบการวัดความนิยม เพื่อสำรวจขนาดของตลาดผู้ซื้อ จำนวนผู้อ่าน และ

ผู้ชมในตลาดที่มีระดับการแข่งขันสูง ดังนั้นจึงสรุปวัตถุประสงค์สำคัญของการวัดความนิยมไว้ดังนี้

1. เพื่อตรวจสอบความนิยมของผู้ชมที่มีต่อสื่อมวลชน
2. เพื่อตรวจสอบสภาพการแข่งขันในสื่อกลุ่มเดียวกัน และระหว่างสื่อต่างประเภท
3. เพื่อเป็นฐานข้อมูลสำหรับการขยายตลาดและการหารายได้จากโฆษณา

บรรทัดฐานในการที่จะประเมินค่าการตอบสนองของผู้ชมต่อรายการมีหลายวิธี อย่างไรก็ตามขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของรายการละคร สถานการณ์และวัตถุประสงค์ของรายการละคร จำนวนผู้ชมจะเป็นเรื่องสำคัญของรายการละครที่ออกอากาศว่าจะมีผู้ชมมากเท่าใด แต่มีรายการบางประเภทที่ไม่สนใจว่าจะมีผู้ชมเท่าใด ไม่รับรู้อาจจะมีผู้ชมมากหรือน้อย เป็นรายการประเภทที่ไม่ต้องโฆษณา ไม่ต้องหารายได้ เช่น รายการโทรทัศน์วงจรปิดเพื่อการศึกษา หรือรายการให้ความรู้ต่างๆ ของทางราชการซึ่งเป็นรายการที่ทำเพื่อให้ผู้ชมที่เฉพาะเจาะจงจดมุ่งหมายของรายการและผลของรายการเพื่อให้ความรู้เรื่องของการศึกษา หรือเป็นรายการที่บอกให้รู้ถึงองค์การว่าได้ทำอะไรไปบ้าง

ในการประเมินตัวเลขค่าความนิยม (Rating) ผู้วิจัยได้นำข้อมูลทางการสำรวจความนิยมจาก Ac Nielsen Media Research (Thailand) Telescope v 7.4 ผู้วิจัยจึงได้จัดแบ่งละคร โดยนำละครทั้งหมดมาแบ่งเป็นช่วงๆ แล้วใช้ช่วงเวลาในการออกอากาศเป็นเกณฑ์ในการแบ่งประเภทดังนี้

1. ละครเช้า คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 08.00-12.00 น.
2. ละครบ่าย คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 12.00-17.30 น.
3. ละครเย็น คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 17.30-18.30 น.
4. ละครก่อนข่าว คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 18.30-19.30 น.
5. ละครหลังข่าว คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 20.30-22.30 น.

ผู้วิจัยได้มีการวิเคราะห์ข้อมูลผลความนิยมของละครโทรทัศน์ตั้งแต่ 14/08/2549 – 12/2/2550 รวมระยะเวลาทั้งหมด 6 เดือน นำค่า rating ที่ได้มาหาค่า tvr% ที่น้อยที่สุดและมากที่สุดของละครในแต่ละช่วงเวลา

1. ละครเช้า เป็นละครที่มี rating ตั้งแต่ 1.9 – 8.5 กำหนดช่วง rating เป็น 1-9
2. ละครบ่าย เป็นละครที่มี rating ตั้งแต่ 1.7 – 8.9 กำหนดช่วง rating เป็น 1-9
3. ละครเย็น เป็นละครที่มี rating ตั้งแต่ 2.2 – 13.1 กำหนดช่วง rating เป็น 2-14
4. ละครก่อนข่าว เป็นละครที่มี rating ตั้งแต่ 5 – 20.1 กำหนดช่วง rating เป็น 5-21
5. ละครหลังข่าว เป็นละครที่มี rating ตั้งแต่ 2.2 – 22 กำหนดช่วง rating เป็น 2-22

ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ที่เป็นข้อความมาตรฐานและดัชนีชี้วัดผลสัมฤทธิ์ของทีมผลิตละครโทรทัศน์ สรุปเป็นข้อความมาตรฐานและดัชนีชี้วัด รวมทั้งเกณฑ์ปัจจัยย่อยที่พัฒนาขึ้นเพื่อประเมินดัชนีชี้วัดดังกล่าว ดังนี้

ดัชนีชี้วัด 7.1 ละครเช้า

เกณฑ์ปัจจัยย่อย : รายงานคะแนนผลสำรวจความนิยม (Rating) จากAc Nielsen

Media Research (Thailand)

- ละครโทรทัศน์มีการนำเสนอในช่วงเวลาดังแต่เวลา 08.00 – 12.00 น. ซึ่งจะมีค่าของ rating เป็นไปตามความนิยมของผู้ชม

- ผู้พิจารณาการวัด rating จากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่ถูกต้อง

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัด 10คะแนน

- ละครโทรทัศน์ช่วงเช้ามีการกำหนดค่าความนิยมตั้งแต่ 1 เป็นต้นไป โดยมีการแบ่งเป็นช่วงของ rating เทียบค่าออกมาเป็นคะแนน เทียบอ้างอิงจากข้อมูลค่าของrating ที่ปรากฏเป็นข้อมูลที่ประจักษ์ได้

- การให้คะแนน นำค่า Rating ของละครตลอดการออกอากาศจนจบมาหาค่าเฉลี่ยของ rating โด

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้ง

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดละครเช้ามีค่าดัชนีชี้วัด

1-10 คะแนน ดังนี้ Rating 1-4 (1 คะแนน)

Rating 5-8 (5 คะแนน)

Rating 9 ขึ้นไป(10 คะแนน)

ตามเหตุผลการกำหนดค่าคะแนนจากการคำนวณที่แสดงไว้ในข้างต้น

ดัชนีชี้วัด 7.2 ละครบ่าย

เกณฑ์ปัจจัยย่อย :- รายงานคะแนนผลสำรวจความนิยม (Rating)จากAc Nielsen

Media Research (Thailand)

- ละครโทรทัศน์มีการนำเสนอในช่วงเวลา12.01 – 17.30 น.ซึ่งจะมีค่าของ rating เป็นไปตามความนิยมของผู้ชม

- ผู้พิจารณาการวัด rating จากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่ถูกต้อง

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดที่ 10 คะแนน

- มีหลักฐานและสามารถตรวจสอบผลของความนิยมได้

- ละครโทรทัศน์ป้ายมีการกำหนดค่าความนิยมตั้งแต่ 1 เป็นต้นไป โดยมีการแบ่งเป็นช่วงของ rating เทียบค่าออกมาเป็นคะแนน เทียบอ้างอิงจากข้อมูลค่าของrating ที่ปรากฏเป็นข้อมูลที่ประจักษ์ได้

- การให้คะแนน นำค่าrating ของละครตลอดการออกอากาศจนจบมาหาค่าเฉลี่ย

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้งจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดให้ละครป้ายมีค่าดัชนีชี้วัด

1-10 คะแนน ดังนี้ Rating 1-4 (1 คะแนน)

Rating 5-8 (5 คะแนน)

Rating 9 ขึ้นไป (10คะแนน)

ตามเหตุผลการกำหนดค่าคะแนนจากการคำนวณที่แสดงไว้ในข้างต้น

ดัชนีชี้วัด 7.3 ละครเย็น

เกณฑ์ปัจจัยย่อย :- รายงานคะแนนผลสำรวจความนิยม (Rating)จากAc Nielsen Media Research (Thailand)

- ละครโทรทัศน์มีการนำเสนอในช่วงเวลา17.30 – 18.30 น. ซึ่งจะมีค่าของ rating เป็นไปตามความนิยมของผู้ชม

- **ผู้พิจารณาการวัด rating** จากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่ถูกต้องตั้ง

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดที่ 10 คะแนน

- มีหลักฐานและสามารถตรวจสอบผลของความนิยมได้

- ละครโทรทัศน์เย็นมีการกำหนดค่าความนิยมตั้งแต่ 2 เป็นต้นไป โดยมีการแบ่งเป็นช่วงของ rating เทียบค่าออกมาเป็นคะแนน เทียบอ้างอิงจากข้อมูลค่าของrating ที่ปรากฏเป็นข้อมูลที่ประจักษ์ได้ และจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสื่อโฆษณา ของบริษัทโฆษณาเกี่ยวกับการจัดความสำคัญของค่าคะแนนrating ในการเลือกซื้อสื่อของบริษัท โฆษณา

- การให้คะแนน นำค่า rating ของละครตลอดการออกอากาศมาหาค่าเฉลี่ย

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้งจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดให้ละครเย็นมีค่าดัชนีชี้วัด

1-10 คะแนน ดังนี้ Rating 2-7 (1 คะแนน)

Rating 8-13 (5 คะแนน)

Rating 14 ขึ้นไป (10 คะแนน)

ตามเหตุผลการกำหนดค่าคะแนนจากการคำนวณที่แสดงไว้ในข้างต้น

ดัชนีชี้วัด 7.4 ละครก่อนข่าว

เกณฑ์ปัจจัยย่อย :- รายงานคะแนนผลสำรวจความนิยม (Rating) จากAc Nielsen Media Research (Thailand)

- ละครโทรทัศน์มีการนำเสนอช่วงเวลา 18.30 – 19.30 น. ซึ่งจะมีค่าของ Rating เป็นไปตามความนิยมของผู้ชม

- ผู้พิจารณาการวัด rating จากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่ถูกแต่งตั้ง

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดที่ 10 คะแนน

- มีหลักฐานและสามารถตรวจสอบผลของความนิยมได้
- ละครโทรทัศน์ก่อนข่าวมีการกำหนดค่าความนิยมตั้งแต่ 5 เป็นต้นไป โดยมีการแบ่งเป็นช่วงของ rating เทียบค่าออกมาเป็นคะแนน เทียบอ้างอิงจากข้อมูลค่าของ rating ที่ปรากฏเป็นข้อมูลที่ประจักษ์ได้

- การให้คะแนน นำค่า rating ของละครตลอดการออกอากาศจนจบมาหาค่าเฉลี่ยของ rating โดยเฉลี่ยทั้งหมด

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้ง

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดให้ละครก่อนข่าว ดัชนีชี้วัด 1-10 คะแนน ดังนี้

Rating 5-8 (2 คะแนน)

Rating 9-12 (4 คะแนน)

Rating 13-16 (6 คะแนน)

Rating 17-20 (8 คะแนน)

Rating 21 ขึ้นไป (10 คะแนน)

ตามเหตุผลการกำหนดค่าคะแนนจากการคำนวณที่แสดงไว้ในข้างต้น

ดัชนีชี้วัด 7.5 ละครหลังข่าว

เกณฑ์ปัจจัยย่อย :- รายงานคะแนนผลสำรวจความนิยม (Rating) จากAc Nielsen Media Research (Thailand)

- ละครโทรทัศน์มีการนำเสนอช่วงเวลา 20.30 – 22.30 น. ซึ่งจะมีค่าของ Rating เป็นไปตามความนิยมของผู้ชม

- ผู้พิจารณาการวัด rating จากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบที่ถูกแต่งตั้ง

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดที่ 10 คะแนน

- มีหลักฐานและสามารถตรวจสอบผลของความนิยมได้

- ละครโทรทัศน์หลังข่าวมีการกำหนดค่าความนิยมตั้งแต่ 2 เป็นต้นไป โดยมีการแบ่งเป็นช่วงของ rating เทียบค่าออกมาเป็นคะแนน เทียบอ้างอิงจากข้อมูลค่าของrating ที่ปรากฏเป็นข้อมูลที่ประจักษ์ได้

- การให้คะแนน นำค่าrating ของละครตลอดการออกอากาศมาหาค่าเฉลี่ย

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้ง

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดให้ละครหลังข่าว

ดัชนีชี้วัด 1-10 คะแนน ดังนี้ Rating 2-6 (2 คะแนน)

Rating 7-11(4 คะแนน)

Rating 12-16 (6 คะแนน)

Rating 17-21 (8 คะแนน)

Rating 22 ขึ้นไป (10คะแนน)

ตามเหตุผลการกำหนดค่าคะแนนจากการคำนวณที่แสดงไว้ในข้างต้น

จากการกำหนดค่าคะแนนค่าความนิยมของละครโทรทัศน์ไว้สูง 10 คะแนน จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทั้งหมด 25 คะแนน เนื่องจากผู้วิจัยมองเห็นว่าความนิยม ชื่นชอบ และติดตามรับชมละครโทรทัศน์ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก โดยเฉพาะการที่ละครโทรทัศน์ไทยต้องแข่งขันกับละครโทรทัศน์จากต่างประเทศ คนดูละครโทรทัศน์ดูเพราะต้องดูไม่ค่อยมีทางเลือกใดให้มากนัก เนื่องจากแทบทุกช่องในช่วงเวลาของการออกอากาศละครโทรทัศน์ก็จะมีแต่ละครโทรทัศน์แทบทุกช่อง หรืออาจจะดูเพื่อสังคม เพราะคนส่วนใหญ่ดูกัน ดังนั้นการได้มาซึ่งจำนวนผู้รับชมในเชิงปริมาณเป็นตัวชี้วัดความนิยมได้ แต่ในส่วนของเชิงคุณภาพ นั้นขึ้นอยู่กับการผลิตงานที่ดีมีมาตรฐานของผู้ผลิตที่ต้องผลิตงานละครโทรทัศน์ให้ผู้ชมทั่วไปยอมรับ

การวัดความนิยมผู้ชมละครโทรทัศน์ของผู้ชมในทุกประเทศจะมีหน่วยงานที่ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อวัดระดับความนิยมของรายการละครโทรทัศน์โดยเฉพาะ โดยหลักการในการคำนวณเพื่อวัดความนิยมจะเป็นหลักการเดียวกันทุกประเทศ มีลักษณะการคำนวณในแบบเดียวกัน และในแต่ละประเทศก็จะมีปัจจัยของการออกอากาศที่ต่างกันไปตามแต่นโยบายของสถานีแต่ละประเทศ จะเห็นว่าข้อแม้เหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถควบคุม เปรียบเทียบ หรือแข่งขันกันได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงไม่นำปัจจัยของดัชนีชี้วัดละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความนิยมจากผู้ชมละครโทรทัศน์ โดยจากการสำรวจความนิยม มาพิจารณาในการสร้างมาตรฐานละครโทรทัศน์ไทยเพื่อการแข่งขัน

มาตรฐานด้านผลสัมฤทธิ์ : 8. ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความสำเร็จในเชิงธุรกิจ

ในการดำเนินการของทุกธุรกิจ เป้าหมายสำคัญคือการมีผลกำไรจากการทำธุรกิจ นั่นหมายถึงองค์กรนั้นต้องมีเรื่องของมุมมองทางการเงิน (Financial Perspective) มุมมองนี้จะเป็นตัวแสดงผลของกลยุทธ์ต่างๆ ทั้งที่อยู่ในมุมมองทางการเงินและมุมมองด้านอื่นๆ เป็นส่วนใหญ่ พร้อมๆกับที่จะเป็นเป้าหมายทั้งในระยะสั้นและระยะยาวขององค์กร รวมถึงเป็นพื้นฐานและทรัพยากรที่สำคัญของมุมมองด้านอื่นๆด้วย ที่เราพูดถึงบ่อยๆก็คือการพูดถึงการเติบโตและผลกำไรของบริษัท อาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เครื่องมือในการควบคุมการบริหารที่ใช้กันมาแต่เดิมก็คือ การวัดทางการเงิน (Financial Measures) และอัตราส่วนทางการเงิน (Key Ratios)

ในบางกรณี เราอาจจะได้ยินคำว่ามุมมองด้านผู้ถือหุ้นและการเงิน (Shareholder and Financial Perspective) ซึ่งประกอบด้วยวัตถุประสงค์ 2 อย่างรวมกัน คือ ผู้ถือหุ้นจะคาดหวังในด้านผลตอบแทนทางการเงินที่ควรจะมีอัตราสูงสุด ควบคู่ไปกับภาพลักษณ์ขององค์กรที่จะปรากฏในสังคมเป็นสำคัญ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผลตอบแทนที่เป็นผลกำไรจึงเป็นเรื่องสำคัญที่องค์กร หรือหน่วยงานที่การดำเนินการผลิตละครโทรทัศน์ต้องตระหนักถึง

ดังนั้นเมื่อการผลิตละครโทรทัศน์ในปัจจุบันเป็นธุรกิจ ในรูปแบบอุตสาหกรรมบันเทิง การดำเนินธุรกิจจึงต้องมุ่งผลกำไร ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ ได้ให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยอย่างน่าสนใจ

"การทำละครสมัยนี้การแข่งขันค่อนข้างสูง คู่แข่งสำคัญคือ ช่อง3กับช่อง7 การทำธุรกิจระหว่างสองช่องก็ต่างกัน ส่วนราคาค่าจ้างผลิตก็จะแตกต่างกันไปแล้วแต่นโยบายของช่อง ราคาแต่ละเรื่องจะไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเรื่อง พอเราขายงานผ่านช่องแล้วทางเราก็จะเสนอราคาค่าผลิตต่อตอนไปให้ เป็นบใหญ่ก็คูณจำนวนตอนเข้าไป เมื่อเสนอราคาผ่านแล้วทางผู้จัดก็นำมาตั้งงบประมาณการผลิตละครภายในเอง ก็แล้วแต่วิธี บางเรื่องก็อาจจะไม่ถึง 20% นะแต่ยังไม่เคยขาดทุน" (นพดล มงคลพันธ์ , สัมภาษณ์ , 27 กันยายน 2549)

จากข้อมูลข้างต้นพบว่าการรับจ้างผลิตละครโทรทัศน์นั้น การทำกำไรเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ผลิตต้องนำมาเป็นโจทย์ในการทำงาน การตั้งเป้าหมายของผลกำไรเป็นการลดความเสี่ยงในการขาดทุนจากการรับจ้างผลิตละคร และเป็นการรับรู้รายได้ที่สามารถประเมินได้ ผู้วิจัยได้กำหนดค่าดัชนีชี้วัด เกณฑ์ปัจจัยย่อย และค่าคะแนนดังนี้

ดัชนีชี้วัด 8. การผลิตละครโทรทัศน์มีผลกำไรทางเชิงธุรกิจอย่างน้อยร้อยละ 20 ของงบประมาณการทำสัญญาว่าจ้างจากทางสถานีโทรทัศน์

เกณฑ์ปัจจัยย่อย :- เอกสารหรือบัญชีรายรับที่แสดงรายได้สุทธิที่ได้จากการรับจ้างผลิตละครจากสถานีโทรทัศน์ และบัญชีรายจ่ายที่แสดงรายจ่ายที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิตละครโทรทัศน์ เมื่อหักกันแล้วก็เป็นผลกำไรจากการรับจ้างผลิต ซึ่งจะต้องมีกำไรสุทธิอย่างน้อยร้อยละ 20 ของงบประมาณการทำสัญญาว่าจ้างจากทางสถานีโทรทัศน์

- ผลการพิจารณาผลกำไรทางเชิงธุรกิจโดยเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดที่ 10 คะแนน

- มีหลักฐานและสามารถตรวจสอบได้
- การให้คะแนนโดย ผู้ตรวจสอบที่แต่งตั้งขึ้นถ้าการรับจ้างผลิตมีรายจ่ายมากกว่ารายรับ ถือว่า ขาดทุน คะแนนในข้อนี้จะไม่มีคะแนนใดๆ

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้ง

การกำหนดค่าดัชนีชี้วัดละครมีผลกำไรทางธุรกิจไว้ 10 คะแนน ซึ่งเท่ากับผลสำรวจความนิยมของละครโทรทัศน์ นั่นคือหวังทั้งกำไรและความนิยมนั่นเอง ในการผลิตละครโทรทัศน์ถือเป็นอุตสาหกรรมการผลิต ในส่วนของธุรกิจบันเทิง การทำธุรกิจจึงต้องมุ่งหวังผลของการกำไรในเชิงธุรกิจด้วย จึงกำหนดความสำคัญของผลกำไรไว้

ผลกำไรเป็นเรื่องของตัวเลขทางการเงิน การประกอบธุรกิจละครโทรทัศน์ของทุกประเทศยังคงแข่งขันกันในการประกอบธุรกิจอยู่ ดังนั้นในส่วนของดัชนีชี้วัดการผลิตละครโทรทัศน์มีผลกำไรทางเชิงธุรกิจอย่างน้อยร้อยละ 20 ของงบประมาณการทำสัญญาว่าจ้างจากทางสถานีโทรทัศน์ ผู้วิจัยสรุปได้ว่าปัจจัยนี้ไม่มีนำมาพิจารณาในการสร้างมาตรฐานละครโทรทัศน์ไทย เพื่อการแข่งขันกับละครโทรทัศน์จากต่างประเทศ

มาตรฐานด้านผลสัมฤทธิ์ : 9. ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความสำเร็จทางด้านรางวัลจากสถาบันที่เป็นที่ยอมรับ

ละครโทรทัศน์ที่ประสบความสำเร็จจนได้รับรางวัลจากสถาบันต่างๆ ที่ได้รับการยอมรับถือว่าเป็นสิ่งที่ทางผู้ผลิตละครและสถานีโทรทัศน์ ต้องมีการตระหนักถึง ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ที่มิบทบาทหน้าที่ในการบริหารงานละครของทางสถานีโทรทัศน์ ซึ่งท่านได้ให้ข้อมูลของงานละครโทรทัศน์ กับรางวัลต่างๆ ไว้อย่างน่าสนใจ

“เราทำละครขึ้นมาไม่เคยหวังว่าเรื่องนี้ต้องได้รางวัลโน่นนี่ เราทำเรื่องที่เราคิดว่าดี ให้อะไรกับสังคม สอนคนให้รู้จักการทำดี มันอาจจะเป็นการสอนคนดูทางอ้อมก็ได้ หน้าที่ของทางเราคือการสร้างงานที่ดีออกมาให้ได้ สุดท้ายละครเรื่องต่างๆที่เราสร้างขึ้นมาเกิดได้รับรางวัลจากที่นั่นที่นี้ๆ มันก็เป็นสิ่งที่ดีใจ ดีตรงที่เราทำงานแล้วมีคนอื่นเห็นความตั้งใจจริงของเรา ละครที่ได้รางวัลกลับมา มันก็จะช่วยในแง่ของภาพพจน์ของช่อง ว่าเราทำงานที่ดีมีคุณภาพ และการได้รับความเชื่อถือไว้วางใจจากผู้ชมต่อไป รางวัลต่างๆ มันไม่สามารถช่วยละครในตอนที่ย้ายได้เลย ช่วยขายโฆษณา อะไรก็ไม่ได้หรอก เพราะมันผ่านไปหมดแล้ว แต่มันเป็นฐานของคนดู เป็นความเชื่อใจที่เขาจะให้กับเรา” (สมรักษ์ ฌรงศิริชัย, สัมภาษณ์, 27 พฤศจิกายน 2549)

จากการสัมภาษณ์จะพบว่า การได้รับการยอมรับให้ละครได้รับรางวัลจากสถาบันต่าง ๆ นั้น ผลปลายทางที่ผู้ผลิตละครโทรทัศน์ และทางสถานีโทรทัศน์ที่ได้รับนั้นคือ การได้รับความไว้วางใจ และการสร้างความเชื่อมั่นของผู้ชมต่องานละครเรื่องต่อไปในอนาคต อีกทั้งยังเป็นการรักษาส่งเสริมภาพลักษณ์ของทางสถานีในการสร้างสรรคงานละครที่ดีให้กับสังคม

จากความสำคัญของการได้รับรางวัลเกียรติยศจากสถาบันต่างๆ ที่ส่งผลต่องานละคร ผู้วิจัยได้กำหนดดัชนีชี้วัด เกณฑ์ปัจจัยย่อย และค่าคะแนน ดังต่อไปนี้

ดัชนีชี้วัด 9. เป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับรางวัลจากสถาบันที่เป็นที่ยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และ/หรือ นักวิจารณ์และ/หรือความนิยมจากประชาชนทั่วไป

เกณฑ์ปัจจัยย่อย :- มีรางวัลและใบประกาศเกียรติคุณของละครโทรทัศน์ในฐานะละครดีเด่น

- ผลการพิจารณาจากผู้ตรวจสอบที่แต่งตั้งขึ้น

คะแนน : กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดที่ 5 คะแนน

- มีเอกสารแสดงหลักฐานและสามารถตรวจสอบได้

- การให้คะแนนโดย ผู้ตรวจสอบที่แต่งตั้งขึ้น

ผู้ดำเนินการตรวจสอบ : เจ้าหน้าที่ประเมินที่ได้รับการแต่งตั้ง

จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และการศึกษาข้อมูลได้กำหนดค่าคะแนนดัชนีชี้วัดการได้รับรางวัลจากสถาบันต่างๆ ไว้ 5 คะแนน ซึ่งน้อยกว่าการได้รับความนิยมทางผู้ชม และการมีกำไรเชิงธุรกิจ เนื่องจากการได้รับรางวัลเป็นส่วนยืนยันความเป็นละครที่ดี มีคุณภาพ เท่านั้น การทำงานของผู้ผลิตเองก็ไม่ได้มุ่งหวังรางวัลเป็นจุดมุ่งหมายอันดับแรกของการทำงานผลิต รางวัลเป็นผลพลอยได้เป็นเสมือนกำลังใจของคนทำงานมากกว่า

ในด้านของรางวัลนั้นในแต่ละประเทศจะมีการให้รางวัลแก่ละครโทรทัศน์ในหลายสาขา ไม่ว่าจะเป็นละครโทรทัศน์ยอดเยี่ยม นักแสดงยอดเยี่ยม ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ยอดเยี่ยม เป็นต้น ในเกณฑ์การตัดสินรางวัลของแต่ละสถาบันของแต่ละประเทศก็จะมี ความแตกต่างกันไปตามเกณฑ์ที่แต่ละประเทศตั้งไว้ ดังนั้นสำหรับดัชนีชี้วัดเป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับรางวัลจากสถาบันที่เป็นที่ยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และ/หรือ นักวิจารณ์และ/หรือความนิยมจากประชาชน ทั่วไปในสถานะการแข่งขันของละครโทรทัศน์ไทยกับละครโทรทัศน์จากต่างประเทศนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าปัจจัยนี้ไม่มีการนำมาพิจารณาในการสร้างมาตรฐานละครโทรทัศน์ไทยเพื่อการแข่งขันกับละครโทรทัศน์จากต่างประเทศ

สรุปการสร้างเกณฑ์มาตรฐานละครโทรทัศน์ด้านปัจจัยผลสัมฤทธิ์

การสร้างมาตรฐานละครโทรทัศน์โดยการอิงทฤษฎีระบบในด้านของปัจจัยผลสัมฤทธิ์นั้น มีข้อความมาตรฐาน 3 ข้อความ มีดัชนีชี้วัด 7 ดัชนี โดยผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญกับการได้รับการที่ ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความนิยมจากผู้ชมละครโทรทัศน์, การที่ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศประสบความสำเร็จในเชิงธุรกิจ นั่นคือการมีผลตอบแทนธุรกิจในรูปแบบของผลกำไร, การที่ละครโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมทางด้านรางวัลจากสถาบันที่เป็นที่ยอมรับนั้นหมายถึงงานที่ออกอากาศไปเป็นที่ยอมรับในหมู่ผู้ชม ผู้ทรงคุณวุฒิไม่ว่าจะเป็นนักวิจารณ์หรือนักวิชาการ

จากประสบการณ์ทำงานและการเฝ้าสังเกตของผู้วิจัยพบว่า การทำงานผลิตละครโทรทัศน์ขึ้นมาสักเรื่องนั้นการทำงานในขั้นตอนการผลิตมิได้เกิดความมุ่งหวังในเชิงความนิยมของผู้ชมละครเป็นที่ตั้ง เพียงแค่ทำงานถ่ายทำให้ดีที่สุดในแต่ละฉาก ในแต่ละซีน ในแต่ละวันเท่านั้น ความพึงพอใจในการทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความพึงพอใจของทีมงานเป็นสิ่งที่ต้องการ แต่สุดท้ายการวัดผลของละครโทรทัศน์จะไปฝากไว้ที่การสำรวจความนิยมของผู้ชม (rating) เท่านั้น ถึงแม้ว่างานละครที่ออกมาดีมีคุณภาพในสายตาของคนทำงาน แต่ถ้าเรตติ้งไม่ดี ไม่เป็นที่พอใจของทางสถานีโทรทัศน์งานละครเรื่องนั้นๆ ก็จะถูกมองว่าไม่ประสบความสำเร็จ จึงจะเห็นได้ว่าความสำเร็จของละครโทรทัศน์ในปัจจุบันขึ้นอยู่กับเรตติ้งเป็นหลัก ในทางกลับกันหากละครเรื่องไหนที่ผลิตออกมาได้ต่ำกว่ามาตรฐาน ไร้ซึ่งคุณภาพ กล่าวคือ มีการถ่ายทำที่ไม่มีความต่อเนื่องของงาน องค์ประกอบแสง เครื่องแต่งกาย งานทางด้านศิลป์ไม่สวยงามไม่เหมาะสม มีการแสดงของนักแสดงที่ไม่สมบทบาทในละคร แต่หากละครเรื่องนั้นได้เรตติ้งที่ดีก็ถือว่าเป็นละครที่ประสบความสำเร็จ ทางผู้จัดละครก็จะได้รับความนิยม และการไว้วางใจในการผลิตงานละครเรื่องต่อไปได้ แต่ในทางตรงกันข้ามก็จะมีกลุ่มคนทำงานหลายกลุ่มที่ไม่เชื่อถือการวัดผลความนิยมแบบนี้ เนื่องจากไม่ครอบคลุมกลุ่มทุกกลุ่ม ทำให้ข้อมูลที่ได้บิดเบือน แต่สำหรับบ้านเรายังยึดถือระบบ เรตติ้งอยู่ เนื่องด้วยยังไม่มีระบบการวัดผลใดมาแทนที่ได้

ส่วนในกลุ่มของผู้โฆษณายังเชื่อกันว่าการจะลงโฆษณาหรือสินค้าจะมาจากนักแสดงเป็นหลักในการช่วยให้เรตติ้งของละครโทรทัศน์ดี เนื่องด้วยการติดตามนักแสดงที่ตนเองชื่นชอบจะส่งผลให้มีการติดตามชมละคร แล้วทำให้ละครโทรทัศน์เรื่องนั้นๆ มีเรตติ้งที่ดีตามไปด้วย

สำหรับความสำเร็จในเชิงธุรกิจนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ทางผู้ผลิตต้องตระหนัก เพราะการผลิตละครโทรทัศน์คือการดำเนินธุรกิจอย่างหนึ่งในรูปแบบอุตสาหกรรมบันเทิง เมื่อทำธุรกิจก็ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ การดำเนินงานผลิตต้องมีการลงทุนกับคน ลงทุนกับงาน เมื่อมีการลงทุนแล้วจึงต้องหวังผลกำไร เพื่อที่สามารถดำเนินงานต่อไปได้ ผลกำไรจึงเกิดจากส่วนต่างของงบประมาณและค่าใช้จ่ายในการผลิต เนื่องจากการรับจ้างผลิตละครนั้น ทางสถานีจะเป็นผู้จัดสรร

ขายโฆษณาเอง อย่างไรก็ตามหากผู้ผลิตละครสามารถควบคุมงบประมาณการผลิตได้ก็จะมีผลกำไรมากตามกัน ซึ่งKaplan & Norton (1996) กล่าวไว้ว่า ภายใต้มุมมองทางการเงินวัตถุประสงค์ขององค์กรส่วนใหญ่ ได้แก่ การทำกำไรสูงสุด (Maximize Profit) หรือสร้างมูลค่าให้ผู้ถือหุ้นสูงสุด (Maximize Shareholder Value) ซึ่งในการสำเร็จวัตถุประสงค์ทั้งสองด้าน คือการเพิ่มรายได้หรือลดต้นทุน

ในด้านของผลจากการยอมรับจากสถาบันตัดสินรางวัลสำหรับงานละครโทรทัศน์นั้น จะเกิดขึ้นภายหลังจากที่ละครได้ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์จนจบแล้ว การได้รับรางวัลจากงานละครเป็นเสมือนกำลังใจของคนทำงาน อีกทั้งยังเป็นเกียรติให้กับหน่วยงาน องค์กรผู้ผลิตงาน และทางสถานีอีกด้วย เป็นการสร้างความมั่นใจให้กับทางสถานีโทรทัศน์ที่มีต่อผู้ผลิต และบุคลากรทำงานไม่ว่าจะเป็นผู้กำกับ การแสดง ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ นักแสดง เป็นต้น แต่ปัจจุบันจะพบอยู่บ่อยๆว่า เริ่มไม่มีความเชื่อถือในรางวัลที่มอบให้กันแล้ว เนื่องจากบางกลุ่มมองเห็นว่ามีการจัดประกวดรางวัลนั้นมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก แบ่งช่องกันมากขึ้น เพราะทุกคนให้ความสำคัญต่อรางวัลแล้วหวังที่จะนำรางวัลเป็นใบเบิกทางในการทำงานละครต่อไป จึงมุ่งหวังการได้มาซึ่งการยอมรับจากสถาบันที่จัดงานประกาศผลรางวัลขึ้น ดังนั้นในการจัดตั้งคณะกรรมการตัดสิน และเกณฑ์การตัดสินที่ใช้จำเป็นต้องมีความเที่ยงตรง ยุติธรรม ไม่มีการแบ่งพรรคพวกกัน การพิจารณางานละครโทรทัศน์นั้นต้องตั้งอยู่บนความสามารถทางวิชาชีพละมุ่มมองที่มีการสร้างสรรค์ทางศิลปะอย่างแท้จริงของผู้เป็นกรรมการตัดสิน ก็จะทำให้เกิดการยอมรับจากทุกกลุ่มมากขึ้น และการวัดผลสัมฤทธิ์ของงานละครโทรทัศน์ก็จะมีผลเที่ยงตรง มีประสิทธิภาพมากขึ้นตามไปด้วย

ส่วนในด้านของการแข่งขันของละครโทรทัศน์ไทยกับต่างประเทศ ไม่มีปัจจัยผลสัมฤทธิ์ข้อใดเลยที่ต้องนำมาพิจารณาในการสร้างเกณฑ์มาตรฐานการผลิตละครโทรทัศน์เพื่อการแข่งขันกับละครโทรทัศน์จากต่างประเทศ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล การสร้างดัชนีชี้วัด และเกณฑ์ต่างๆที่ใช้วัดดัชนีตามที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยขอสรุปตารางค่าคะแนนมาตรฐานของละครโทรทัศน์ในด้านปัจจัยผลสัมฤทธิ์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7.1 : สรุปค่าคะแนนมาตรฐานปัจจัยผลสัมฤทธิ์

มาตรฐานผลสัมฤทธิ์	คะแนน	คะแนนร้อยละ (%) ของปัจจัยผลสัมฤทธิ์
7. ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความนิยมจากผู้ชมละครโทรทัศน์ โดยจากการสำรวจความนิยม (Rating) - ละครเช้า (มีคะแนน Rating 9 ขึ้นไป) - ละครบ่าย (มีคะแนน Rating 9 ขึ้นไป) - ละครเย็น (มีคะแนน Rating 14 ขึ้นไป) - ละครก่อนข่าว (มีคะแนน Rating 21 ขึ้นไป) - ละครหลังข่าว (มีคะแนน Rating 22 ขึ้นไป)	10	40
8. ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความสำเร็จในเชิงธุรกิจ - การผลิตละครโทรทัศน์มีผลกำไรทางเชิงธุรกิจอย่างน้อยร้อยละ 20 ของงบประมาณการทำสัญญาว่าจ้างจากทางสถานีโทรทัศน์	10	40
9. ละครโทรทัศน์ที่ออกอากาศได้รับความสำเร็จทางด้านรางวัลจากสถาบันที่เป็นที่ยอมรับ - เป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับรางวัลจากสถาบันที่เป็นที่ยอมรับจากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ และ/หรือ นักวิจารณ์และ/หรือความนิยมจากประชาชนทั่วไป	5	20
รวมคะแนนมาตรฐานผลสัมฤทธิ์	25	100

ค่าคะแนนมาตรฐานปัจจัยผลสัมฤทธิ์ เท่ากับ 25 คะแนน เป็นอันดับรองจากปัจจัยนำเข้า ซึ่งมี 50 คะแนน และในบทที่ 8 จะเป็นการกำหนดค่าคะแนนมาตรฐานการผลิตละครโทรทัศน์ และการทดสอบเกณฑ์มาตรฐานการผลิตละครโทรทัศน์